

Data Collection Systems on Violence Against Children in Bulgaria

Maria Brestnichka

Department of Economic Sociology, Faculty of General Economics
The University of National and World Economy, Bulgaria

Системи за събиране на данни за насилието над децата в България

Мария Брестничка

Катедра „Икономическа социология“, Общикономически факултет,
Университет за национално и световно стопанство, България

Author note

Maria Brestnichka

<https://orcid.org/0000-0003-3685-6292>

The author has no known conflict of interest to disclose.

Correspondence concerning this article should be addressed to Maria Brestnichka,
Department of Economic Sociology, UNWE, 1700 Sofia, 19 "8th December" Stre., email:
maria.brestnichka@unwe.bg

Бележки за автора

Мария Брестничка

<https://orcid.org/0000-0003-3685-6292>

Авторът няма конфликт на интереси.

Кореспонденцията, свързана с тази статия, да бъде адресирана до Мария
Брестнички, катедра Икономическа социология, УНСС, 1700 София, ул. „8-ми
декември“ № 19, email: maria.brestnichka@unwe.bg

Abstract

Violence against children has clearly proven demographic, health, educational, social, and economic consequences which are not limited to immediate trauma and increased child mortality rates. Establishing and maintaining sustainable data collection systems is a key component of the effort to address child abuse. The review of the indicators collected by the institutions in Bulgaria shows that there are partially collected data that are relevant to the topic of violence against children. However, it remains unclear how the collected data is integrated into a general framework. The use of the data collected by the institutions for the improvement of the existing mechanisms, as well as for the planning of effective policies to deal with violence against children, is also in question.

Keywords: violence against children, data collection, evidence-based policies

Резюме

Насилието над деца има ясно доказани демографски, здравни, образователни, социални и икономически последици, без да се ограничават единствено до непосредствено нанесените травми и повишените нива на детска смъртност. Създаването и поддържането на устойчиви системи за събиране на данни е ключов компонент на усилията за справяне с насилието над деца. Прегледът на събираните от институциите индикатори за България показва, че са налице частично събирани данни, които имат отношение към темата насилие над деца. В същото време, остава неясно как те се интегрират в обща рамка за подобряването на институционалните политики и мерки. Под въпрос е и използването на събираните от институциите данни за усъвършенстване на съществуващите механизми, както и за планирането на ефективни политики за справяне с насилието над деца.

Ключови думи: насилие над деца, събиране на данни, политики, основани на данни

ARTICLE INFO:

Original Article

Received: 01, 06. 2023

Revised: 11, 07. 2023

Accepted: 31, 07.2023

Системи за събиране на данни относно насилието над деца в България

Насилието над деца е феномен, който засяга над 1 милиард деца годишно (Hillis et al., 2016) и има ясно доказани демографски, здравни, образователни, социални и икономически последици, без да се ограничават единствено до непосредствено нанесените травми и повишените нива на детска смъртност, включвайки проблеми с психичното здраве, развиване на зависимости, болести, предавани по полов път, болести, свързани с репродуктивната, нервната, ендокринната, дихателната и опорно-двигателната система (Hillis et al., 2017). Нещо повече, все повече изследвания сочат, че то има и ясни икономически последици – различните оценки за икономическите загуби произлизащи от феномена, варират между 3.5 и 7% от световния БВП (Pereznieta et al., 2014; Hillis et al., 2016). Въпреки че първоначалният поглед към програмите, насочени със справяне със феномена, може да остави впечатлението, че насилието над деца е проблем предимно на развиващите се страни, практически то остава съществен проблем и за страните с високи доходи – изследвания сочат, че годишно между 4 и 16% от децата са обект на физическо насилие, а около 10% - на negliжиране (Gilbert et al., 2009). Допълнително, насилието над деца има ясни последици в междупоколенческа перспектива (Lunermann et al., 2019).

България като страна по международния договор, какъвто представлява Конвенцията на ООН за правата на детето, е задължена да предприеме всички необходими законодателни, административни, социални и образователни мерки за закрила на детето от всички форми на *„физическо или умствено насилие, посегателство или злоупотреба, липса на грижи или небрежно отношение, малтретиране или експлоатация“* КООНПД (UNCRC, 1989, р.5). Предложената в Конвенцията формулировка служи и в контекста на настоящото изследване за дефиниране на понятието „насилие над дете“. В същото време, актуалните изследвания показват, че всяко второ дете е жертва на някаква форма на насилие преди да навърши 18 години. Темата за насилието над деца е особено актуална в контекста на пандемията от COVID-19, която наред със здравните и икономически предизвикателства, повлиява сериозно върху нарастването на случаите на домашно насилие (Karbasi et al., 2022) и, вероятно, ограничи възможностите за сигнализиране на насилие над деца (Campbell, 2020). Коментирайки необходимите мерки и механизми за справяне срещу насилието над деца, Комитетът по правата на детето ги разделя на четири основни групи: законодателни, мерки за изпълнение, образователни мерки и мерки за мониторинг и оценка. Последните

включват изграждането на системи от индикатори, които позволяват проследяването както на факторите, свързани с насилието над деца, така и последствията от него.

Мониторингът и оценката са ключова дейност от справянето с насилието над деца (включително според пакета INSPIRE: Седем стратегии за прекратяване на насилието над деца на Световната здравна организация (СЗО), разработен съвместно от СЗО, УНИЦЕФ и редица организации, работещи по проблемите с насилието над деца). Създаването на рамка за мониторинг и оценка на насилието над деца, обаче, е свързано с разбирането за крос секторния характер на феномена насилие, справянето с който не е в мандата на една институция или един сектор. Комплексният характер на насилието над деца изисква отлична междуинституционална координация, включително по отношение на универсализирането на понятията за дете в риск и насилие над дете, изграждането на системи, въвеждането на законови задължения за събиране на данни, изграждане на системи за работа със събираните данни и пр.

Макар да липсва унифицирана система за събиране на данни, с достатъчна степен на сигурност може да се твърди, че насилието над деца е широко разпространен феномен в България. Всяко второ дете е преживяло някаква форма на насилие до 18-годишна възраст (UNICEF, 2021), а всяко трето посочва, че се чувства в опасност в дома си, в училище или в общността си. Основна констатация на Комитета по правата на детето на ООН, обаче, е липсата на разбиране на понятието „насилие над деца“, което пряко влияе върху планирането на институционалните мерки за справянето с феномена. Ключова препоръка към България е осигуряване на система, която да позволи споделянето на данни и индикатори по прилагането на КООНПД сред отговорните министерства и съответните препоръки се отнасят до създаването на мониторингови механизми, включително ефективни механизми за споделяне на данни между услугите за закрила на детето, полицията и правосъдната система, национална база данни на случаите на домашно насилие над деца и система за проследяване на нараняващи практики, включително ранни бракове (UNCRC, 2016).

Към момента, в България не е правен опит за всеобхватен анализ на системите от индикатори, проследяващи случаите на насилие над деца, техния обхват, пропуски, използваемост. Националната програма за превенция на насилието и злоупотребата с деца (2023 – 2026) констатира „*Липса на национални проучвания за насилието над деца и заедно*

с това на необходимите административни данни за насилието над и от деца, от отделните системи, поддържани от отделните компетентни органи, които да се събират регулярно и по ясни методики и индикатори“ (NPPVAC, 2023, p. 70).

В този контекст настоящото изследване е провокирано от необходимостта от цялостен преглед на системите за събиране на данни и индикатори първи препоръки по отношение на подобряването на индикаторната система. Основната изследователска теза е, че макар да са налични частично събирани данни, които имат отношение към темата насилие над деца, остава неясно как те се интегрират в обща рамка, както и не се използват за подобряването на институционалните политики и мерки за справянето с феномена. Проучването може да бъде от полза както за изследователи, работещи в областта на човешките и детските права, закрила на детето, социални политики и човешко развитие, в контекста на управлението на знанието и данните, така и да допринесе за осъзнаването на необходимостта от създаване на цялостна рамка за мониторинг и оценка на насилието над деца в България.

Метод

Основният използван метод на изследването е кабинетно проучване, което обхваща данни и индикатори, събирани от държавни институции на изпълнителната власт, с оглед на националния обхват и задължението за регулярно събиране на данните или събиране на данни с национален обхват.

За целите на изследването е направен преглед на базови индикатори, които обхващат темата „насилие над деца“ по отношение на случаи на риск или вече настъпило насилие, въз основа на класификация в три взаимосвързани групи: структурни индикатори (или индикатори на институционалната среда), процесни индикатори (индикаторите, свързани със специфични интервенции за тяхното прилагане, отразени в програми, проекти и мерки) и резултатни индикатори (индикатори за въздействие).¹ Направен е опит за проследяване връзката между събираните данни и наличната информация за планирането на институционалните мерки, прилаганите интервенции и оценката на тяхното въздействие.

С оглед на кроссекторния характер на феномена „насилие над деца“ прегледът на индикаторите включва политиките за закрила на детето, както и в секторните политики здраве, образование, семейни и социални политики, вътрешни работи и правосъдие,

¹ Класификация на Службата на Върховния комисар по правата на човека към ООН
Postmodernism Problems / Проблеми на постмодерността
Vol. 13, No. 2, 2023, ISSN: 1314-3700, <https://pmpjournal.org>
<https://doi.org/10.46324/PMP2302268>

заложен в нормативни документи, стратегии и национални планове, както и регулярно събирани данни на министерствата на здравеопазването, образованието, труда и социалната политика, правосъдието, вътрешните работи и НСИ. Източници на информация за събираните данни са публични регистри, годишни отчети, тематични институционални доклади, както и информация, получена по реда на Закона за достъп до обществена информация.

Изследването е направено като първоначален преглед на основни индикатори, с ограничението, създадено от липсата на пълен достъп до регистрите и информацията, събирана от националните институции. В този смисъл, допуска се, че е възможно наличието на допълнително събирани индикатори, които не са обхванати от настоящото проучване.

Резултати и дискусия

Първоначалният преглед показва, че данни относно насилието над деца се събират частично от поне 8 различни национални институции, включително Министерство на вътрешните работи (МВР), Министерство на правосъдието (МП), Държавната агенция за закрила на детето (ДАЗД), Министерство на образованието и науката (МОН), Министерство на здравеопазването (МЗ) и Националния център по обществено здраве и анализи (НЦОЗА), Министерство на труда и социалната политика (МТСП) и Агенцията за социално подпомагане (АСП), Прокуратурата на Р България и др.

Структурни индикатори

Погледът към структурните индикатори показва, че налице са поне 5 институции, отговарящи за проследяването, превенцията и интервенцията, свързана с феномена „насилие над деца“. България има създадени структури, отговорни за приемането на сигнал за насилие над дете - според Закона за закрила на детето, сигнал за дете в риск или дете жертва на насилие се подава към отдел „Закрила на детето“ към съответната за териториалното разпределение Дирекция „Социално подпомагане“, част от структурата на Агенция за социално подпомагане или към Държавната агенция за закрила на детето. Заедно с това, налице е и Националната телефонна линия за деца 116 111 (НТЛД), на която на практика попадат една съществена част от сигналите, свързани с насилие. Другият основен орган, ангажиран със сигналите за тежко насилие, е полицията. Националният център за безопасен интернет, който макар да няма осигурена от държавата устойчивост и

да рачита единствено на граждански организации, получава над 23 000 сигнала за онлайн насилие над деца годишно.

Дългогодишна критика от страна на независими наблюдатели и граждански организации е припокриването на функциите на Държавната агенция за закрила на детето и Агенцията за социално подпомагане по отношение на закрилата, което води до объркване. Донякъде този процес е регулиран от продължаващото орязване на функциите на Държавната агенция за закрила на детето, което обаче поставя въпроса коя всъщност държавна институция има мандат за координация на политиките, отнасящи се до деца като цяло, и насилието над деца в частност. Съществена част от основните въпроси, които изникват, са не толкова по отношение на наличието или липсата на структури, които на капацитета, функционалността и ефективността на работата на вече съществуващите структури.

Като най-ярка липса в структурните индикатори може да бъде откросена липсата на цялостна стратегия за справяне с насилието над деца. България трета година продължава да няма приета Национална стратегия за детето, в противоречие на нормите на Закона за закрила на детето. Подобна е ситуацията с Националната програма за превенция на насилието и експлоатацията на деца. Заедно с това, от ключово значение е липсата на система за събиране на данни за насилието над деца и задължение от страна на институциите да я актуализират.

Функционални индикатори

Прегледът на ключови функционални индикатори е определен основно от законовото изискване за сигнализиране в случаи на риск или насилие над дете към органите на МВР, териториалните структури на АСП или ДАЗД (чл. 7(1) от Закона за закрила на детето), като е ограничен до количествени индикатори (таб. 1). В червено са отбелязани индикатори с разминаващи се данни според институцията, която ги събира.

Таблица 1*Събрани функционални индикатори от държавните институции*

Индикатор	Източник/ Институция
Брой сигнали за насилие към ОЗД	АСП, ДАЗД
Брой сигнали за насилие към МВР/ 112	МВР
Брой сигнали за насилие към НТЛД	ДАЗД
Източник на сигналите	Неясно
Брой социални работници в отделите „Закрила на детето“	АСП
Брой случаи на един социален работник	АСП
Брой, видове и капацитет на социалните услуги в подкрепа на деца жертви на насилие	АСП, АКСУ
Свикване на Координационен механизъм за взаимодействие при работа в случаи на деца, жертви на насилие или в риск от насилие и за взаимодействие при кризисна интервенция	ДАЗД, АСП
Свикване на механизъм за противодействие на тормоза и насилието в институциите в системата на предучилищното и училищното образование	МОН
Свикване на Координационен механизъм за рефериране и обгрижване на случаи на непридружени деца и деца – жертва на трафик, завръщащи се от чужбина	ДАЗД
Брой специализирани помещения за изслушване на деца, жертви на насилие („сини стаи“)	

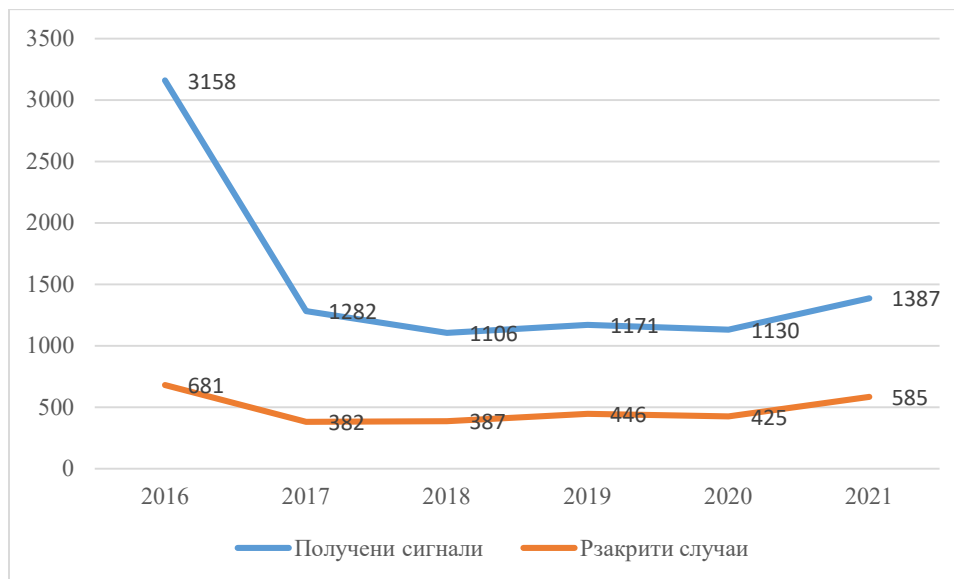
Бележка. Таблицата е създадена от автора

Изключително интересен пример е проследяването на сигналите за насилие над дете, постъпили в Дирекция „Социално подпомагане“/ отделите „Закрила на детето“. Общият брой на сигналите за насилие над дете намалява в периода 2016 – 2018, а през последните три години се наблюдава съвсем слабо покачване (фиг. 1). В същото време, налице са данни, които косвено говорят за запазване на честотата на случаите на насилие над деца (UNICEF, 2021). Не е известно обаче да е правен анализ за причините за спада от страна на държавните институции, включително за годините 2016 – 2017, когато броят на сигналите рязко спада

повече от два пъти. Нещо повече, без проследяване остават и факторите, влияещи върху дела на разкриваните случаи при сигнал за дете в риск или жертва на насилие, който сравнително устойчиво остава под 40%, с изключение на 2021, когато леко надвишава тази граница.

Фигура 1

Сигнали за насилие над дете към ОЗД

Бележка. Фигурата е създадена от автора

Заедно с броя на подадените сигнали и отворените случаи, необходим е и поглед към капацитета на самата система, включително от гледна точка на натовареността на социалните работници в Дирекция „Социално подпомагане“, които трябва да работят по случаите. Броят на случаите, с които работи един социален работник от отдел „Закрила на детето“, както е известно, е намалял драстично в последните години – от 112 през 2008 до средно 35 през 2021 (Belejnik, 2017-2022). Трудно обаче може да се каже, че това се дължи на повишаването на броя на социалните работници – ако през 2008 това са били 810 души, през 2021 броят им е 883 (UNIZEF, 2019), което не представлява съществено увеличение. Разбира се, трябва да се има предвид, че това са само количествени параметри, които не обхващат индикатори по отношение на качеството на работата по случаи.

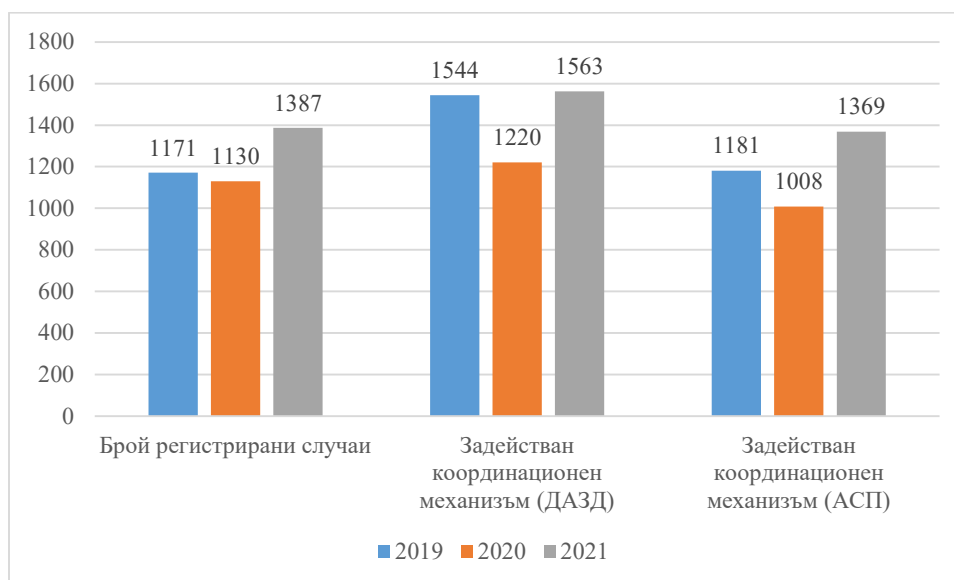
Наред с капацитета на системата на Агенцията за социално подпомагане, основно натоварена със задължението за реакция и интервенция в случаи на насилие над деца,

ключова роля имат и социалните услуги в подкрепа на деца, жертви на насилие. Към 31.12.2021 в България функционират 19 Кризисни центъра (КЦ) за деца с общ капацитет 196 места. Остава неясно дали се анализират броя на случаите на деца, жертви на насилие, в които е предприета мярка извеждане от семейството и планирането на броя места в КЦ.

Друг красноречив пример е проследяването на данните за свикването на Координационния механизъм за взаимодействие при работа в случаи на деца, жертви на насилие или в риск от насилие и за взаимодействие при кризисна интервенция (КМ). КМ действа от 2010 година, като през 2020 са приети и изменения в законодателството, които го регламентират, като изисква свикване на мултидисциплинарен екип с водещ социален работник от дирекция „Социално подпомагане“ с участието на представител на районното управление на МВР, прокуратурата и общината и възможност за включване на представители на РЗИ, личен лекар, РУО, училище или детска градина и социална услуга и др. според спецификите на случая. Налице е съществено разминаване в броя на данните за свикване на механизма, като събираните от ДАЗД данни показват, че броят пъти, в които механизмът е свикан, надвишава броя на подадените сигнали за деца жертва на насилие въобще (фиг.2).

Фигура 2

Брой сигнали за насилие над дете и брой свиквания на мултидисциплинарен екип по Координационен механизъм

Бележка. Данните са събрани от автора в рамките на изследването

Резултатни индикатори

Прегледът на малка част от основните количествени индикатори, свързани с насилието над деца, показва, че такива се събират от най-малко седем институции. В таблицата с червено са отбелязани индикаторите, за които е налице разминаване в данните, събирани от различните институции.

Таблица 2

Резултатни индикатори за деца, жертви на насилие

Индикатор	Източник/ Институция
Деца, жертви на насилие, разкрити случаи в ОЗД	АСП
Деца, жертви на престъпление	МВР, Прокуратура, НСИ
Деца, жертви на насилие, регистрирани случаи в лечебни заведения	РЗИ
Детска смъртност: до 1 година, 1 до 9 години, 10 до 19 години. Умирения по причини (по МКБ-10).	МЗ, НЦОЗА
Видове насилие, място на преживяно насилие, насилие по извършител	АСП
„Ранни бракове“	Съд, Прокуратура, ДАЗД
Ранни раждания	РЗИ
Случаи на насилие в училище	МОН, по учебни години
Деца, жертви на трафик	ДАЗД, МВР
Деца, търсещи закрила	ДАБ
Непридружени деца, търсещи международна закрила	ДАБ, ДАЗД
Деца, жертви на насилие в интернет	МВР (ГДБОП), ДАЗД, НТЛД, Национален

	център за безопасен интернет
Деца с наложени мерки по ЗБППМН	НСИ
Престъпления, извършени от малолетни и непълнолетни	НСИ, МВР, Прокуратура
Изтърпяващи наказание „лишаване от свобода“ и „задържане под стража“	ГДИН
Нарушение на разпоредбите, регламентиращи труда на непълнолетните	ИА ГИТ

Бележка. Таблицата е създадена от автора

Всяка институция събира данни по отношение на собствения си сектор, като използва индикатори, следствие на или ориентирани към изпълнението на собствените й функции. Пример за това са събираните данни за децата, жертви на насилие от МВР/Прокуратурата, които събират данни за децата, жертви на престъпления; от ДАЗД/ АСП, които събират данни за подадени сигнали за насилие и отворени случаи; и РЗИ/НЦОЗА, които събират данни за деца, жертви на насилие, регистрирани в здравните заведения, както и за причините за детска смъртност, но по МКБ-10. Това прави трудно проследими факторите за тази смъртност от гледна точка на тяхната обвързаност с актове на насилие. Неясно остава и как тези данни кореспондират едни с други, както и дали е възможно изобщо установяването на дори количествени данни за броя на децата, жертви на насилие.

Заклучение

Настоящото проучване по-скоро повдига въпроси, отколкото да даде отговори. Впечатлението е не само за липсата на обща индикаторна система за проследяване на случаите на насилие над деца и факторите, свързани с него, но и за липсата на споделено разбиране за дефиницията „насилие над дете“. Допълнително, изглежда, че налице са данни, които макар да се събират от институциите, не се използват нито за усъвършенстване на съществуващите механизми, нито за планиране на политики за справяне с насилието над деца, основани на доказателства. Интегрирането на събираните данни в обща рамка би допринесло съществено за възможностите за анализ и препоръки за подобряване на политиките и мерките в областта. Нещо повече, самото конструиране на обща система за събиране на данни има потенциал да допринесе за уеднаквяване на разбирането на

насилието над деца, от една страна, и за подобряването на координацията между институциите, от друга.

Разбира се, проучването прави едва първа стъпка по отношение на разбирането на събирането, анализа и използването на данни, свързани с феномена „насилие над деца“, без да има претенциите да обхваща всички индикатори и данни, събирани от държавните институции. Нужно е подробно проследяване на събирането на дезагрегирани данни по възраст, пол и регионални различия. Допълнително, необходимо е задълбочено проучване на различните подходи, които използват отделните институции, както и очертаване на припокриването на основните видове данни, събирани от институциите и пропуските, които липсват на обща рамка за мониторинг и оценка би могла да адресира. Не на последно място, необходим е и детайлен анализ на нормативната рамка по отношение на задълженията на институциите за събиране, обработка и споделяне на данни.

Използвана литература

- Belezhnik (2012). Kakav e sredniyat uspeh na darzhavata v grizhata za detsata? [Report Card 2022. What is the average score of the State's care for children?]. *Natsionalna mrezha za detsata*. ISSN 1314-9970, https://nmd.bg/wp-content/uploads/2012/04/belezhnik_darjavni_angajimenti2012_web1.pdf
- Belezhnik (2017-2022). Kakav e sredniyat uspeh na darzhavata v grizhata za detsata? [Report Card 2017-2022. What is the average score of the State's care for children?]. *Natsionalna mrezha za detsata*. ISSN 1314-9970, https://nmd.bg/wp-content/uploads/2017/05/A4_belezhnik2017_web.pdf
- Campbell, A. (2020). An increasing risk of family violence during the Covid-19 pandemic: Strengthening community collaborations to save lives, *Forensic Science International Reports*, 2, 100089, <https://doi.org/10.1016/j.fsir.2020.100089>
- Committee on the Rights of the Child (2016, November 21). *Concluding observations on the combined third to fifth periodic reports of Bulgaria*. UN CRC/C/BGR/CO/3-5, <https://digitallibrary.un.org/record/856034>

- Gilbert, R., Widom, C.S., Browne, K., Fergusson, D., Webb, E., Janson, S. (2009). Burden and consequences of child maltreatment in high-income countries. *The Lancet*, 373 (9657), 68-81. [https://doi.org/10.1016/S0140-6736\(08\)61706-7](https://doi.org/10.1016/S0140-6736(08)61706-7)
- Hillis S., Mercy, J., Amobi, A., Kress H. (2016). The global prevalence of past-year violence against children: a systematic review and minimum estimates. *Pediatrics*, 137(3), <https://doi.org/10.1542/peds.2015-4079>
- Hillis, S., Mercy, J., Saul, J.R. (2017). The enduring impact of violence against children. *Psychology, Health & Medicine*, 22(4), 393-405. <https://doi.org/10.1080/13548506.2016.1153679>
- Karbasi, Z., Safdari, R., Eslami, P. (2022). The silent crisis of child abuse in the COVID-19 pandemic. Wiley. <https://doi.org/10.1002/hsr2.790>
- Lunermann, M., Van der Horst, F., Prinzie, P., Luijk, M., Steketee, M. (2019). The intergenerational impact of trauma and family violence on parents and their children. *Child Abuse & Neglect*, 96, (104134) ISSN 0145-2134. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2019.104134>
- Natsionalna programa za prevenstiya na nasiliето i zloupitrebata nad detsa 2023-2026 (NPPNZD) [National program for prevention of violence and abuse against children] <https://www.strategy.bg/FileHandler.ashx?fileId=31705>
- Perezniето, P., Montes, A., Langston, L., Routier, S. (2014). The costs and economic impact of violence against children. *Child Fund Alliance*, Overseas Development Institute. <https://cdn.odi.org/media/documents/9178.pdf>
- UNCRC (UN Convention for the Right of the Child), art, 19, <https://www.ohchr.org/sites/default/files/crc.pdf>
- UNICEF (2019). *Analiz na sistemata za zakrila na deteto v Bulgaria* [Analysis on child protection system in Bulgaria]. <https://www.unicef.org/bulgaria/media/9361/file>
- UNICEF (2021). *Izslედvane na nasiliето nad detsa v Bulgaria, Chast II. Kapatsitet na institutsiite, otgovorni za preventsiyata, ustanovyavaneto i reaktsiyata na nasiliето nad detsa v Bulgaria* [Study on the child population in Bulgaria, Part II. The capacity of the institutions

responsible for the prevention, identification, and response to Violence against Children in Bulgaria], <https://www.unicef.org/bulgaria/media/10241/file/BGR-VAC-Report-Volume-2-BG.pdf>

World Health Organization (2016). INSPIRE: Seven strategies for ending violence against children, <https://apps.who.int/iris/bitstream/handle/10665/207717/9789241565356-eng.pdf?sequence=1&isAllowed=y>